

Jonas Lucas Christys prædiken 5. søndag efter trinitatis

Taler

Jonas Lucas Christy
Sognepræst

Dato

20. juli 2014

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædiketekster

Esajas' Bog kapitel 44, vers 22-26a(28)
Paulus' Brev til Efeserne kapitel 4, vers 22-28
Markusevangeliet kapitel 2, vers 1-12

1 Uden for døren står en kvinde. Hun vil gerne tættere på. Hun vil gerne ind i huset. Men det kan hun ikke komme til. For der er alt for mange mennesker. Huset er fyldt. Fyldt med mænd. De står så tæt, at der ikke engang er plads i døråbningen.

5 Så hun står udenfor, kvinden, og lytter. Hun kan ikke se, hvad der sker inde i huset. Hun kan høre hans stemme. Hun kan også høre det meste af, hvad han siger. Stemmen og ordene. Men hun kan ikke se, hvordan han ser ud. For en mur af mennesker spærrer hendes vej. Til gengæld ser hun noget andet. Hun ser 10 fire mænd, der bærer på en femte. Den femte mand er lam. Og da de fire heller ikke kan komme ind i huset med den femte mand, begynder de at kravle. Op på husets tag. Først kravler to af dem op, mens de to andre holder den lamme. Så løfter de to på jorden den lamme op – og de to på taget tager imod ham. Så kravler de to på jorden op til de tre andre.

15 Hvad vil de dog deroppe? når kvinden lige at tænke, før hun med sine egne øjne ser, hvordan de fire mænd – ivrigt og engageret – giver sig til at lave en åbning i husets tag. Og kvinden ser, hvad de er ude på. Hun kan stadig ikke se ham, der taler. Men hun kan høre, hvad han taler om: Guds rige. Og hun kan se de fire 20 mænd. Hun kan se deres fantasi, deres engagement og deres omsorg. Og lige dér, uden for døren til hans hus, bliver hans ord levende i de fire mænds handling: Sådan ser Guds rige ud, tænker kvinden. Udenfor huset.

25 Inde i huset sidder en mand. Han har fået en god plads. Han bor nemlig lige ved
siden af. I nabohuset. Så han var én af de første, der så, at manden med
myndighed var kommet tilbage til Kapernaum. Naboen er mere end en nabo.
Han er også en lærd mand. Han kan læse. Han kender skriften. Og han kan
30 mange passager udenad. Derfor er han en mand, folk i byen lytter til. For som
skriftklog er han uddannet til at vejlede og rådgive og dømme retfærdigt.

Men i dag er den skriftkloge tavs. Han lytter. Og ser. Den skriftkloge betragter
taleren. Meget af det han siger, kunne jeg også have sagt, tænker den skriftkloge.
Men det er måden, han taler på. Og så er der også noget andet, noget anderledes,
35 ved ham og ved det, han siger. Er det ordene? Er det stemmen? Der er noget, et
eller andet, som den skriftkloge ikke rigtig kan få til at passe med alt det, han ved
og som han har lært. Den skriftkloge er imponeret. Han kan godt lide taleren.
Han er spændt på, hvilken strålende fremtid denne unge mand har i udsigt.

40 Midt i en sætning, som den skriftkloge gerne ville have hørt slutningen på,
stopper taleren med at tale og kigger op i loftet. Eller rettere: Op i himlen. For
dér, hvor der før var et loft, er der nu et hul. Et hul op til himlen. Og ned
gennem hullet bliver en mand – ikke en *due*, men en mand – sænket ned af fire
andre mænd. Den skriftkloge ser op på manden som *daler* – nej, sænkes – ned
45 gennem hullet i taget. Den skriftkloge ser den lamme og de fire mænd. Han ser
deres naivitet, deres påtrængende adfærd og deres uforsigtighed. Hvilken
frækhed, tænker den skriftkloge. Og kigger spændt på taleren, for at se, hvordan
han vil reagere.

50 Talerens ansigt lyser op. Han ser begejstret ud. Det er som om han ikke ser deres
naivitet, deres påtrængende adfærd og deres uforsigtighed. Det er som om han
ser noget helt andet end den skriftkloge. Den skriftkloge undrer sig og glæder sig
til, hvad der nu vil ske.

55 Den skriftkloge var med i synagogen da den urene ånd blev drevet ud. Han
kender Simons svigermor, som blev feberfri. Han har hørt om den spedalske,
der blev rask i nabobyen. Kan taleren få den lamme til at gå?

Taleren lægger ikke hænderne på den lamme. Han gør ikke noget ved
60 sygdommen. Men til gengæld siger han noget. Taleren siger, at den lamme er
tilgivet. Og så bliver den skriftkloge nervøs og bange. For det er så tydeligt i

65 modstrid med alt det, den skriftkloge har lært. Hvordan kan han sige det? Kun Gud kan tilgive synd. Taleren går over stregen. Han krydser en grænse, der ikke må krydses.

70 Selvom den skriftkloge sidder inde i huset, selvom han er helt tæt på taleren, så kan han ikke se Guds rige i det, den anden siger. Dine synder er tilgivet. Det er simpelthen for provokerende og grænseoverskridende. Hvordan kan han – et menneske – tillade sig at tale om tilgivelse på Guds vegne?

75 Sådan ser Guds rige ud, tænker kvinden. Uden for huset. Hun er på vej hjem. Mens hun går væk fra huset, væk fra den menneskemur, som spærrer vejen ind til ham, men som ikke kunne spærre hans ord inde, mens hun går væk, hører hun noget andet bag sig. Det er som om der går en revne i menneskemuren. Først bliver der helt stille, og så bliver der uro, larm, jubel.

80 Kvinden går videre, uden at se sig tilbage. Hun tænker et kort øjeblik på, hvad der mon sker bag hende. Hvorfor blev der stille? Hvorfor jubler de? Men hun stopper ikke op. Hun vender sig ikke om. For hendes øjne er mætte. Hun har allerede set Guds rige. Og mens hun går, hjem til sig selv, tænker hun med glæde på de fire mænd. På deres fantasi, engagement og omsorg.

Kilde
85 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
90 5. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Prædikener over hele Markusevangeliet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/jonas-lucas-christys-praediken-5-sondag-efter-trinitatis>

95

100